

Sygn. akt I C 72/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Gajewska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Judyta Masłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lipca 2022 r. w P.

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko R. O.

o zapłatę

o r z e k a

I. Zasądza od pozwanego R. O. na rzecz powódki P. K. kwotę 3 880,00 zł (trzy tysiące osiemset osiemdziesiąt złotych 0/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26.01.2020r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego R. O. na rzecz powódki P. K. kwotę 1 117,00 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych 0/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 72/22

UZASADNIENIE

P. K. wytoczyła powództwo przeciwko R. O. o zapłatę kwoty 3 880 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że 23 listopada 2021 roku pomiędzy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, a Powódką doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności należnych Cedentowi wobec R. O..

Wskazała, że 28 sierpnia 2018 roku doszło do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a Pozwanym. Tego samego dnia doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, przysługującej wobec (...) Spółki Akcyjnej z tytułu szkody w pojeździe L. nr rej. (...) z dnia 2 sierpnia 2018 roku.

W toku postępowania likwidacyjnego, decyzją z 25 września 2018 roku ubezpieczyciel uznał roszczenie jedynie co do kwoty 3500 złotych brutto weryfikując stawkę dobową najmu do 350 złotych brutto za dobę.

Analiza akt szkody dostarczonych przez ubezpieczyciela wskazała, że ubezpieczyciel 7 sierpnia 2018 roku proponował pozwanemu najem pojazdu zastępczego w dowolnej wypożyczalni, ale do 350 złotych brutto, a 23 sierpnia zaproponowano pozwanemu najem pojazdu A. (...). Następnie, 3 dni później, pozwany wynajął pojazd od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Ubezpieczyciel jasno wskazał, że skorzystanie z innej oferty niż jego spowoduje weryfikację w przedmiocie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Tym samym wynajmujący został wprowadzony w błąd co do wysokości przysługującej pozwanemu wobec Towarzystwa (...) wierzytelności.

Powódka wskazała, że na dochodzone przez powódkę roszczenie składa się różnica kwot pomiędzy kwotą wynikającą z faktury VAT nr (...), a kwotą odszkodowania wypłaconą przez ubezpieczyciela.

Data odsetek ustawowych za opóźnienie została przyjęta od 23 stycznia 2020 roku tj. od dnia następnego po dniu, w którym upłynął wyznaczony w wezwaniu do zapłaty z dnia 13 stycznia 2020 roku 7-dniowy termin.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 18 stycznia 2022 roku w sprawie I Nc 7/22 Sąd Rejonowy w Piszku zasądził od pozwanego na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami procesowymi.

Pozwany R. O. w terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Jednocześnie wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu wskazał, że zamieszkuje w P.. Telefonicznie umówił się z salonem (...) celem ustalenia szczegółów podstawienia pojazdu, celem jego naprawy. Wszystko, wraz z zapewnieniem samochodu zastępczego, miało zostać załatwione przez salon. Następnie, dnia 28 sierpnia 2018 roku pozwany stawiał się we wskazanym miejscu. Po przyjeździe okazało się, że pracownik salonu zamówił pojazd z zewnętrznego podmiotu – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Pozwany podkreślił, że wszystko odbywało się w W. – a więc 220 km od domu pozwanego.

W trakcie podpisywania dokumentów pozwany zwrócił uwagę osobie przedstawiającej się jako pracownik cedentki, że umowa przewiduje stawkę 600 złotych za dobę za najem pojazdu zastępczego, a od ubezpieczyciela uzyskał informację o stawce 350 złotych za w/w usługę. W odpowiedzi na powyższe został zapewniony, że nie będzie musiał pokrywać żadnych kosztów, ponieważ wynajmujący samodzielnie uzyska zapłatę pełnej kwoty od ubezpieczyciela.

Pozwany podkreślił, że postanowienie z § 1 ust. 7 umowy cesji wierzytelności, przywołane przez powódkę, ma charakter niedozwolonego postanowienia umownego. Przedmiotowe postanowienie stanowiło o całkowitym przeniesieniu odpowiedzialności za działanie cedentki na konsumenta. Jednocześnie umowa nie przewiduje po stronie cedentki, będącej profesjonalistą w zakresie swojej działalności, konieczności zachowania jakichkolwiek aktów staranności w procesie rozliczania szkody na swoją rzecz.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 28 sierpnia 2018 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, a R. O. została zawarta umowa najmu pojazdu zastępczego. Przedmiotem umowy był najem pojazdu L. (...) o nr rej. (...).

Pojazd został wydany w dniu 28 sierpnia 2018 roku o godzinie 14 w W.. Strony ustaliły wynagrodzenie netto za każdą rozpoczętą dobę najmu, bez limitu kilometrów, na kwotę 600 złotych. Pojazd został zwrócony 7 września 2018 roku o godzinie 12 w W..

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wystawiła fakturę za wynajem pojazdu zastępczego na kwotę 7 380 złotych.

(dowód: umowa najmu pojazdu zastępczego k. 15-16, protokół zdawczo-odbiorczy k. 17, faktura k. 18)

(...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością oraz R. O. została zawarta umowa cesji wierzytelności, na mocy której cedent przelał na rzecz Cesjonariusza swoją wierzytelność przysługującą mu z tytułu polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy, w związku ze szkodą komunikacyjną z 2 sierpnia 2018 roku.

Cedent zapewnił, że Zakład Ubezpieczeń nie informował go o żadnych okolicznościach prawnych lub faktycznych uniemożliwiających mu zapłatę wierzytelności w terminie, jak też nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń w przedmiocie zasadności oraz jej wysokości i terminu zapłaty.

Cedent zobowiązał się do zapłaty wierzytelności przysługującej Cesjonariuszowi z tytułu najmu samochodu w pełnej wysokości wraz z odsetkami i wszystkimi innymi kosztami związanymi z tą wierzytelnością, w tym poniesionymi kosztami sądowymi i innymi, gdyby uzyskanie przez Cesjonariusza wierzytelności w pełnej wysokości nie doszło do skutku, a w szczególności, gdyby okazało się, że zakład ubezpieczeń odmówił wypłaty lub nie wypłacił wierzytelności Cesjonariuszowi z jakichkolwiek przyczyn.

W dniu 23 listopada 2021 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, a P. K. została zwarta umowa cesji wierzytelności, na mocy której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością przełała wierzytelności należne wobec R. O..

(dowód: umowa cesji wierzytelności k. 13-14, umowa cesji wierzytelności k. 19-20)

Decyzją z 25 września 2018 roku (...) spółka Akcyjna przyznała zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie brutto 3 500 złotych. Za zasadny czas najmu pojazdu zastępczego uznała okres 10 dni. Jednocześnie poinformowała, że dokonała weryfikacji dobowej stawki czynszu, w wyniku której skorygowano stawkę do kwoty 350 złotych brutto.

(decyzja z 25.09.2018r. k. 21, pismo z 19.11.2018r. k. 22-23)

Pismem z dnia 13 stycznia 2020 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wezwała R. O. do zapłaty należności w kwocie 3 880 złotych brutto.

(dowód: pismo z 13.01.2020r. k. 24-26, oświadczenie k. 41)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, w ocenie Sądu, okazało się zasadne.

Okoliczności najmu samochodu przez pozwanego od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przez okres 10 dni, od 28 sierpnia 2018 roku do 7 września 2018 roku pozostawały poza sporem.

Pozwany kwestionował stawkę przyjętą przez poprzedniczkę prawną powódki. Nadto podkreślał, że został wprowadzony w błąd przez powódkę, która zapewniała go, że nie będzie zobowiązany do zapłaty za najem samochodu.

Należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 wymienionej ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy).

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 r. (III CZP 20/17, LEX nr 2340475) wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Pozwany na podstawie umowy cesji wierzytelności zbył swoją wierzytelność na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w związku ze szkodą komunikacyjną z 2 sierpnia 2018 roku. Pozwany w umowie oświadczył, że Towarzystwo Ubezpieczeń nie poinformowało go o okolicznościach uniemożliwiających mu zapłatę wierzytelności, mimo, że już wtedy zdawał sobie sprawę, że akceptowalna stawka ubezpieczyciela wynosi 350 złotych brutto za dobę. Jednocześnie zgodził się do zapłaty wierzytelności w pełnej wysokości wraz z odsetkami w przypadku, gdyby okazało się, że ubezpieczyciel odmówił wypłaty lub nie wypłacił wierzytelności z jakichkolwiek przyczyn. Nadto, pozwany w umowie najmu pojazdu zastępczego dobrowolnie zgodził się na stawkę czynszu 600 złotych netto za dobę. Pozwany w odpowiedzi na pozew sam wskazał, że stawka zaproponowana przez powódkę była zawyżona i ekonomicznie nieuzasadniona (e-protokół z dnia 13.07.2022r. [00:19:03] k. 76).

Zgodnie z art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Pozwany miał możliwość skorzystania z samochodu zaproponowanego przez ubezpieczyciela, jednakże nie skorzystał z oferty ubezpieczyciela. Jak wyżej wskazano, dobrowolnie zgodził się na wyżej wymienioną stawkę i, pomimo wątpliwości, podpisał umowę najmu pojazdu. Okoliczności wskazane przez pozwanego tj. fakt, że był sam, daleko od domu i podpisywał umowę w porze obiadowej, nie mają wpływu na ważność zarówno umowy najmu pojazdu, jak również umowy cesji. Jednocześnie, podnoszone też przez pozwanego okoliczności, iż przy zawieraniu umowy najmu pojazdu zastępczego był zapewniany, iż nie będzie obciążony żadnymi kosztami z tego tytułu, pomimo przyjęcia stawki za dobę najmu w wysokości 600 zł netto, nie znalazły odzwierciedlenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Przesłuchany w charakterze świadka pracownik firmy (...) jedynie ogólnikowo stwierdził, że zazwyczaj osoby, które podpisują umowy najmu pojazdu zastępczego są zapewniane, że nie będą musiały w związku z tym ponosić żadnych kosztów, jednakże nie zeznał jednoznacznie, iż taka sama sytuacja miała miejsce w czasie podpisywania umowy pomiędzy pozwanym a (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Nie ma zatem wątpliwości, że powódce słusznie należy się wynagrodzenie za najem pojazdu od pozwanego, w części w jakiej wynagrodzenia nie pokrył ubezpieczyciel tj. w kwocie 3 880 złotych.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 481 § 1 i 2 k.c., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 880 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia od 26 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części.

Sąd oddalił powództwo jedynie w zakresie żądanych odsetek. Powódka wezwała pozwanego do zapłaty pismem z 13 stycznia 2020 roku, jednakże nie załączyła dowodu doręczenia wezwania. Z załączonej przez pozwanego korespondencji e-mail wynika, że pozwany wiedział o żądaniu powódki najpóźniej w dniu 18 stycznia 2020 roku. Od tego dnia Sąd liczył 7-dniowy termin zapłaty.

Na marginesie należy wskazać, że pozwany podnosił, iż został wprowadzony w błąd, jednakże, pomimo tego, iż był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie uchylił się od skutków prawnych swego oświadczenia woli, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 84 k.c.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powódka w nieznacznym stopniu przegrała proces,

dlatego zasadnym jest obciążenie pozwanego kosztami sądowymi w całości. W tym przypadku jest to kwota 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa, kwota 200 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu.